

Feliu i Codina, 7 i 9 • Tel. 427 73 27 • 08031 Barcelona

Centre
Parroquial
d'Horta

Butlletí

Núm. 40 • Any X • Juny del 1994

Sessions de llum artificial

Dues trobades, hem fet, de llum artificial, amb models. Hem tingut la sort de comptar amb la col·laboració de la Salomé, l'Eva i la Sheila que, pacientment, han posat per a les nostres càmeres d'aficionats. (Les càmeres són de primera categoria; nosaltres, la majoria, som els aficionats. Vegeu la portada d'aquest BUTLLETÍ.)

— Nena, seu.

— Mira cap a la dreta.

— Tira't els cabells endavant, ara endarrere.

— Descalça't. Aixeca un peu.

— Somriu. Posa mirada agressiva...

I les noies, obedients, canvien de postura una i altra vegada.

L'Angel és el director d'il·luminació. Els focus van de dreta a esquerra, ara al davant, després al darrere.

Els trípods es barregen amb els cavallets dels pintors.

Això no ho havíem dit: compartim la sala de la fotogràfica amb els pintors de quadres a l'oli. Ells aprofiten l'espai i nosaltres aprofitem els seus bodegons per a fer les nostres composicions. Els pintors es molesten perquè els ho deixem tot canviat de lloc. Els fotògrafs ens enutgem perquè trobem les parets plenes de quadres i les voldrien veure nues i netes.

Tot plegat, però, no fa arribar la sang al riu!

Compartim i compartirem com a bons germans la sala i la Casa. Aquest és l'esperit de caritat que envolta aquesta vella entitat, els Lluisos d'Horta.

Un fotògraf

Le bon gourmet

Rosada a la marinera: 4 persones.

Ingredients:

4 talls de rosada,

4 gambes,

4 escamarlans,

1/4 kg d'escopinyes,

2 cebes,

1 sèpia petita o mitja per persona,

2 o 3 tomàquets madurs,

alls, julivert, pebre blanc, pebre vermell dolç, oli, sal,

1 got de vi blanc,

ametlles per fer una picada.

Preparació:

Obrim les escopinyes i les posem en aigua a escalfar en una cassola. Fregim els alls amb pell, els retirem. Fregim les gambes i escamarlans, i els retirem.

Trinxem la ceba ben petita, la fregim una mica, que quedi ben rosadeta, i posem el tomàquet pelat i tallat petit, posem el julivert tallat petit i afegim el got de vi.

Passem la sèpia per la cassola, que tregui suc i la retirem quan estigui un mica cuita. Hi posem els talls de rosada només salats (sense enfarinar).

Abans hem fet la picada d'ametlles.

Ho tirem tot a la cassola, hi afegim les escopinyes amb l'aigua, hi posem el pebre blanc i el vermell i deixem que cogui deu minuts.

Bon profit!

Txef Pierre Man-Dukaire

editorial

Us volem convidar a...

Doncs sí, volem convidar-vos a tantes coses que no sabem per quina començar. Un any més, tradicionalment durant el juny, arriben les Festes de Sant Lluís Gonçaga, dedicades al nostre Patró. Aquestes festes han de servir de nou senyal de la nostra renovada vocació social.

A hores d'ara us fem ja coneixedors del programa d'actes que hem confeccionat enguany i, com sempre, és el nostre desig que sigui del vostre gust. Tots els actes programats mereixen un atenció atenció especial, però nosaltres considerem que serà molt significativa la benedicció de les noves sales que s'han construït al nostre local social, que tindrà lloc el dia 24 de juny, festivitat de Sant Joan Baptista, Patró de la nostra Parròquia, en un acte presidit pel Rvd. Sr. Bisbe Pere Tena i Garriga, i també la missa que celebrarem el dia de Sant Lluís.

Us volem convidar a divertir-vos honestament i a aprofitar les festes per demanar tots junts a la Divina Providència que ens concedeixi també allò que col·lectivament ens sigui necessari, i que per la nostra conducta individual n'hàgim estat dignes.

Rebeu per endavant la nostra especial salutació.

La Junta

excursionisme

Excursió a Valls

El dissabte 26 de febrer vam anar d'excursió amb autocar a Valls per menjar-hi els típics calçots.

Vam sortir de Barcelona a les 8 del matí. A

les 10 ja érem a Vilafranca del Penedès; vam estar-hi un parell d'hores i ens hi vam menjar un entrepà per aguantar fins l'hora de dinar; després, acompanyats per un guia local, visitarem l'església de Sant Fèlix, patró del poble; pujarem dalt del campanar per una escala de caragol molt estreta i complicada, sort que de tant en tant hi havia un replà i podíem descansar una mica.

Valgué la pena pujar-hi, perquè, a dalt, s'hi podia contemplar una vista preciosa i vam poder veure les campanes de prop. Baixar també ens va costar bastant: hi ha més de cent graons.

Després vam continuar el viatge fins a Valls. Quan vàrem arribar a l'hotel, ja estaven les taules parades i els pitets a punt. Menjàrem els calçots i tot el que vingué al darrere.

Valls és una ciutat molt antiga, car ja se'n té coneixement al segle XI. A més de pels calçots, és coneguda pels famosos Xiquets que formen aquelles torres humanes tant altes, uns damunt dels altres, fent pisos del més gran al més petit, i que tots hem admirat alguna vegada.

Hi ha una dita que diu: «Ves a Valls, que hi ha bon vi i els Xiquets ho poden dir».

A la tarda retornarem a Barcelona, passant per Sitges; millor dit, a dos quilòmetres de Sitges, vam parar l'autocar i aquell que per casualitat va baixar va poder visitar una ermita molt bonica on es venera la Mare de Déu de Vinyet. El que més hi destaca són uns vaixells miniatura penjats del sostre, cosa que no és normal veure en una ermita.

Vam arribar a Barcelona entrant per la Diagonal i vam acabar el viatge a Horta.

Montserrat Ballobar

Passejada per l'Alt Empordà

*Sortir d'Horta, esmorzar
i arribada a l'Empordà*

Sortida amb retard, esmorzar a tres quarts de quinze, que si endavant que si endarrera. Ens hem saltat l'àrea de La Selva i... manoli que lluny que és l'altra àrea! Després, ja més tranquils, podem contemplar les terres pla-

neres empordaneses amb boniques cases de pagès, antigues vil·les romanes, els camps ondulant la seva verdor al compàs del ventet tramuntanenc.

La visita al celler és per treure'ns el diner!

El poblet, allà baix. Nosaltres, al peu de carretera on es troba el celler cooperatiu de l'Espolla, tots amuntgadetats perquè la tramuntana s'ha destapat i bufa amb ganes d'arrencar-nos abrics i bufandes. Fem un tastet de vins, comprem i marxem cap a l'autocar. Qualsevol passeja per un poblet tan esventat!

El museu de Peralada m'ha deixat bocabadada.

El senyor Mateu, el milionari, sabia gastar-se'ls! Ha deixat un bonic patrimoni a la vila de Peralada. Quina biblioteca! Si sembla la de Montserrat! I quines col·leccions de monedes, de ceràmica i de vidre.

Hi ha el porró masculí i també el femení.

Una mica eròtics, tanmateix. Bé una mica... molt, però divertits. El femení va emcimbellat per una gallina covadora; el masculí, per un gall de bonica cresta i cua majestuosa.

El celler és petitet. De cava hem fet un tastet.

Com que al final de la visita hem estat obsequiats amb una copa de cava rosat, la xerrameca s'ha disparat i, molt xirois, hem anat cap a Sant Climent Sescebes a dinar.

Menjar en bona companyia dóna ànims i alegria.

Això és el més bonic de cada excursió. Un se sent relaxat, content i més amic de tothom.

Tampoc hem passejat per Sant Climent. Quedava apartat de la fonda. Hem preferit tornar a Peralada i visitar els jardins del Casino, tan romàntics, amb el llac amb cig-

nes, les torres del castell ben retallades i guarnides de verdor. Els aparells de fotografiar i les videocàmeres han treballat de valent per captar les belleses de la natura.

*Repapats dalt l'autocar
marxa enrera hem començat.*

Es hora de tornar a casa. Volíem fer una altra parada: a Vilabertran, però un autocar és difícil de manejar i aquestes viles medievals van ser fetes per caminar-hi a peu o dalt d'un cavall; a tot estirar, una petita tartana podria passar pel carrer Major. Les comoditats de l'era moderna també tenen els seus inconvenients. Per tal motiu, no hem baixat a fer la visita i de comú acord hem posat la directa cap a Barcelona.

A un quart de nou érem davant la parròquia d'Horta, on ens hem acomiadat.

Roda-soques

Balsareny i Pedraforca

M'han demanat que faci quatre ratlles per deixar constància de l'anada en autocar, un dissabte de maig de 1994, a Balsareny i al Pedraforca. D'entrada, he de dir-vos que per a mi el Pedraforca no era pas una d'aquelles mítiques muntanyes com el Puigmal, el Canigó, l'Aneto, la Pica d'Estats..., a les quals ens sentim obligats a pujar algun dia.

A més, a les fotografies dels fullets turístics em semblava un turonet d'estar per casa. No valia la pena; no hi havia anat mai. Ara, però, després de contemplar-lo en tota la seva magnificència, he de dir que estic corprès de la grandiositat del Pedraforca. Però anem per ordre.

Vam sortir d'Horta a les vuit del matí, com està manat, de davant de l'església. Tots fórem puntuals, com a l'escola, que el dia d'excursió no cal passar llista. (Bé; sempre hi ha excepcions.)

Carretera i manta fins... ja no me'n recordo, perquè el motiu de la parada no era altre que esmorzar. Calla, doncs, trobar un cafè amb llet o una cerveseta que ens ajudés a engolir l'entrepà amb permil o el que fos. (Per cert:

¿com és que els dies d'excursió tenim tanta gana?)

Després, fins al castell de Balsareny, allà vàrem poder admirar els vestigis de la Catalunya feudal, les comoditats i el confort (?) d'aquelles enormes cambres, cuines i menjadors. Tot això adobat per la torrenera verbal del *showman*-guia, que ens va fer l'honor i particeps de la seva immensa cultura i peculiar sentit de l'humor.

Cal dir que, des de dalt del castell, la visió de la vall del Llobregat és una altra cosa.

Tornem a l'autocar, el riu—el vell Rubricatus dels romans—, les velles colònies fabrils ara adormides, Berga, més lluny Queralt—avui sense boira—, el túnel i el pantà de la Baells que, tot i mig buit, no deixa de sorprendre per la bellesa del loc voltat de muntanyes amb boscos de gran frondositat.

Passat el pantà o embassament, girem a l'esquerra, cap a Gòsol.

Fent la via podem contemplar, primer, els atemptats ecològics de les mines de carbó a cel obert i, de sobte, se'ns apareix amb tota la seva grandiositat—per a mi, inesperada—el Pedraforca, majestuós, immutable i alhora canviant de llum i de núvols que el fan diferent des de cada revolt de la carretera.

Mentrestant, en Josep Puigbò ens va informant, amb una precisió gairebé enciclopèdica (i amb traducció simultània), de tots els detalls que el paisatge ens ofereix i que ell coneix gairebé com el menjador de casa seva.

Arribem a Gòsol i, oblidant-nos d'en Picasso, uns quants pugen fins a l'ennrunat castell, des d'on es contempla un magnífic paisatge presidit per l'omnipresent Pedraforca.

Després, l'autocar ens porta fins a Saldes, fins a l'hostal Pedraforca, on ens serveixen un dinar dels que fan història. Tot seguit, i com a colofó inapreciable, les organitzadores van portar-nos al mirador del Pedraforca, des d'on se'ns ofereix un altre esplèdid paisatge.

El dia era complet, no calia res més, únicament convidar-nos a la propera sortida al Delta de l'Ebre i agrair a les organitzadores l'encert i l'interès d'aquestes excursions.

Ramon Guasch

tennis de taula

Ja som a primera!

Si: ja som a 1a Divisió Nacional. Després d'un excel·lent trajectòria a la lliga amb 17 victòries dels 18 partits disputats, ens vam classificar per jugar la fase d'ascens que havia de decidir els equips que pujarien de categoria dels 120 que vam iniciar la competició en el territori espanyol i a Catalunya.

Foren els 16 i 17 d'abril quan vàrem aconseguir allò impensable fa uns anys a la nostra entitat: «ser entre l'èlite del tennis de taula espanyol».

A la fase d'ascens vam obtenir els següents resultats.

C.P. Horta T.T. - Universitat Cantabria, 5-0.

C.P. Horta T.T. - Burlada (Navarra), 5-0.

C.P. Horta T.T. - Arrosadia (Navarra), 5-0.

Cal destacar que no només no vam perdre cap partit, sinó que tampoc cap «21».

Jugar a primera nacional ens representa ser un dels dos únics equips amb categoria més alta dins del tennis taula de la ciutat de Barcelona.

Història del ping-pong.

El proper 17 de juny se celebrarà una interessant conferència sobre la història del tennis taula a càrrec de:

* Josep M. Miró, membre del Comitè de Regles de la ITTF, àrbitre internacional i jugador del C.P. Horta T.T.,

* Benet Moreno, àrbitre

internacional i jugador del C.P. Horta T.T., i
* Francesc Companys, àrbitre internacional.

En aquests moments els nostres equips infantil, juvenil i senior es troben disputant les competicions de copa amb possibilitats de classificar-se per a la fase final tant l'equip juvenil com el de 3a categoria, i sense possibilitats l'equip infantil.

Curs de monitors. Els passats dies 8, 9 i 10 d'abril es va celebrar a les nostres instal·lacions un curs de monitors de tennis de taula amb 15 participants de diferents clubs.

El curs va ser dirigit pel director tècnic de la Federació Catalana, en Josep Llopart, ajudat pel nostre entrenador, en Jaume Miró.

Un treball d'equip III Gala de Ballet Català

El passat 23 d'abril, dia de Sant Jordi, patró de Catalunya, a la força cultural i tradicional com és el llibre i la rosa, l'Esbart hi va afegir la dansa com a vehicle actual en les tradicions de la nostra terra. Va ser un dia ple d'activitats en el si de l'Esbart i també en el Centre, ja que els dansaires van participar-hi d'una manera especial.

Des de feia temps es venia preparant la III Gala, amb molta il·lusió i dedicació, tant per part de la Junta de l'Esbart, com dels dansaires, sobretot el Cos de Dansa que hi participà d'una manera molt directa amb la col·laboració del Grup Juvenil, tots dos grups sempre a punt per oferir el millor de si mateixos, tant a l'escenari com amb l'ajut necessari perquè tot sortís bé. Creiem que ho van aconseguir.

De bon matí a la plaça Eivissa i també davant del Centre, es van instal·lar dues parades per a la venda de roses, assistides durant tot el dia per nombrosos dansaires de tots els grups, mentre altres donaven els últims tocs a l'escenari i a la sala d'actes per a la vetllada de la nit.

A les deu del vespre va tenir lloc l'esperat esdeveniment, tot estava a punt (els nervis també). Va

començar a entrar el públic a la sala i els convidats, especialment per aquesta ocasió. El regidor de Cultura d'Horta-Guinardó, en representació d'Albert Batlle, tinent d'alcalde i regidor del Districte, juntament amb l'alcaldesa de Verdú i una representació de la Piada, que venien expressament per assistir a l'estrena de la dansa dedicada a aquell poble; també assistiren representacions d'altres esbarts.

El Cos de Dansa ens va oferir una de les seves millors actuacions, cal destacar la Moixiganga de Lleida que, juntament amb la Piada de Verdú, eren una estrena. També van ballar la Dansa del Velatori, el Ball de l'Os (a càrrec del grup juvenil), la Dansa dels Fadrins, la Festa a Ciutadella, el Bole-ro Valencià i les Impressions Camperoles, totes van ser molt aplaudides, cosa que va demostrar el bon moment del nostre Cos de Dansa, que en aquesta ocasió va ser

reforçat per antics dansaires, així com la col·laboració de cantants en les peces clau d'aquesta ballada, l'original presentació cara al públic, la part musical que va anar a càrrec de la Cobla Principal del Llobregat, en fi, creiem que va ser una d'aquestes representacions que recordarem durant molt temps.

L'enhorabona a tothom. Als dansaires, al seu mestre Francesc Miralles, als que van col·laborar, als que van donar un cop de mà, als del sò i llum i, en especial, als del vestuari; en fi, a tots i a la Junta, que va tenir l'empenta de portar-ho a terme, a la qual demanem que no sigui l'última ballada, sinó un seguit d'actuacions plenes d'èxit, èxit que s'aconsegueix gràcies al treball en equip d'uns grups amb uns altres, com ha de ser, sempre en benefici de l'Esbart.

Altres activitats

Volem fer esment de l'actuació del Grup de Pares a la plaça Orfila el dia 17 d'abril, amb motiu de la Trobada d'Esbarts Veterans que organitza el Grup de Pares del Mare Nostrum, en la qual van participar altres esbarts de Barcelona, així com un grup de dansa de Mallorca, acompanyats de música en viu. No cal dir que tots van ser molt ben rebuts i aplaudits.

També cal destacar la col·laboració a la Televisió del districte Nou Barris (Canal 39), que va ser emesa el dia 24 d'abril.

Els grups Juvenil i Infantil van actuar al Casal d'Avís del Pedrell amb motiu de la Festa a la Vellea, el dia 5 de maig.

El dia 14 van actuar al Centre Lleidatà els grups Infantil i Juvenil, amb motiu de la festa major de l'entitat.

El 29 de maig actuaren a la plaça de la Palmera, al Carmel, el Grup Juvenil i el Cos de Dansa, amb motiu de les festes de primavera.

El dia 11 de juny el Cos de Dansa va actuar a l'esquerra de l'Eixample, en una trobada d'esbarts, dintre dels actes de les

festes del districte, repetint alguna de les danses que ens va oferir en la III Gala.

Estan previstes diverses actuacions dins del mes de juny, com ara l'esperat festival de fi de curs. Com sempre, hi actuaran tots els grups, que oferiran a tothom el bo i millor de la temporada. Aquesta ballada és sempre esperada, especialment pels pares i familiars dels dansaires, que volen veure els progressos que han fet sobretot el més joves, com els del Grup Preparatori, els «més petits de la casa», i, per què no, potser els més esperats durant el curs 93-94.

Aquesta ballada se celebrarà el 19 de juny, coincidint com sempre amb les festes de Sant Lluís, patró del Centre.

Com cada any, el 24 de juny, dia de Sant Joan, actuaran el Grup Infantil al pati de l'església parroquial, a la sortida de missa de 12.

El 25 de juny, el Cos de Dansa actuarà a Platja d'Aro, amb motiu de la Gala Catalana a l'Hotel Guitart.

I després de les vacances continuaran les ballades, com la que el Cos de Dansa té prevista a la plaça de Sant Jaume el dia 24 de setembre, i sembla que amb el nou curs n'hi haurà moltes més.

Com podeu veure, tots els grups de l'Esbart tenen actuacions arreu. Això demostra que els dansaires tenen l'activitat que els donen les actuacions compromeses i els estimula en el seu afany de ser millors i deixar en bon lloc el nom de l'Esbart i el barri d'Horta.

L'Esbart

Jordi Toboso i Bosch

Nascut el dia 1 de novembre de 1922, Jordi Toboso i Bosch és actualment el soci núm. 40 del Centre Parroquial d'Horta.

En Jordi nasqué a Horta, al carrer Campoamor, núm. 44, i és el penúltim dels sis germans que arribaren a grans —eren vuit, però dos moriren de petits—. Aquesta casa del núm. 44 fou la primera de la barriada que va gaudir de l'electricitat.

—El meu pare, en Fernando Toboso —així l'anomenaren sempre—, era industrial electricista; tenia la representació de la Companyia Elèctrica i la seva feina consistia primordialment en fer les instal·lacions a les cases. També muntava motors industrials. El pare dirigí la instal·lació de l'enllumenat als carrers de Barcelona. També va treballar en la part elèctrica de l'Exposició Universal de 1929 a Montjuïc i en el Palau Reial. Recordo molt bé que l'any 39, acabada la guerra d'Espanya, cridaren el pare des de l'Ajuntament perquè anés a revisar aquestes importants instal·lacions.

—*¿Es cert que la companyia elèctrica donava moltes facilitats perquè la gent es fes posar el llum elèctric a les cases?*

—S'oferia la instal·lació de franc. Només calia firmar el contracte. Tot i això, moltes famílies eren repatànies a tal novetat. No volien fils elèctrics dins de casa, i tants forats a les parets! En el full parroquial es feia propaganda: «Pel

mòdic preu de 10 cèntims l'electricitat seria instal·lada a qualsevol llar.» El pare dirigí els treballs de la Parròquia, així com les dels dos convents: Carmelites i Dominiques, i de moltes indústries del barri.

—*¿Va ser alcalde de barri?*

—Sí. Una llarga colla d'anys. Quan el supliren, primer en Fausto Ferrer, més tard l'Hilari Castillejos, i fins en Josep Vallejo, el pare va fer-los costat a tots. Era un home molt extrovertit i amb un bon cor i una generositat molt gran. Pel seu càrrec d'electricista instal·lador i coneixedor dels assumptes interns del barri com a alcalde, va ser persona molt influent en acabada la guerra. Podia ajudar a posar papers en regla i foren innombrables les famílies que va auxiliar. Ell estava sempre a punt per donar un cop de mà a qui fos.

—*Es nota que n'estàs orgullós, del teu pare! Això és una sort immensa. Tant de bo tots els fills poguessin parlar bé del seus progenitors. ¿Què et sembla si ara parlem de tu, la teva infantesa, la jo-*

ventut, els records dels amics?...

—Ho intentaré. Jo vaig anar a l'escola dels *Hermanos* com quasi tots els nois d'horta. Tots els dies de festa, el meu local era els Lluïsos. Abans de ser soci i tenir-ne carnet, vaig passar per l'aspirantat. Amb el carnet d'aspirant podíem entrar sense pagar als espectacles i anar a dalt, al galliner, l'amfiteatre. A la senyora Cols, que hi venia laminadures, la fèiem enfadar una mica. Però tenia molta paciència.

—¿I no us cridaven mai l'atenció?

—Quan fèiem massa soroll, pujava el senyor Miquel Magrans (que era de la Junta), ens mirava, i s'havia acabat la broma. Nosaltres érem molt entremaliats però obedients. Els de casa meva teníem una fila abonada al pati de butaques, però jo, quan em podia escapar, em trobava millor a dalt amb tota la colla fent xivarri. El senyor Domènec Marcader ens feia catequesi, el diumenge al matí; en Francesc Vendrell ens ensenyava a llegir bé i vocalitzar, i ens acompanyava cada dissabte per les muntanyes de les nostres rodalies, i si anàvem a Valldaura, fèiem junts la visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat.

—Què més fèieu?

—Els germans Ignasi i Xavier Mercader, en Casimir Petit, en Quimet Grau, jo, i d'altres, formàvem part de l'Orfeó Montserratí, que dirigia el mestre Roma, però com que érem veus blanques, cantàvem amb les noies a la corda de contralts.

—¿Participaves en els esportius?

—Si volíem jugar a frontó a mà, havíem de pagar i recollir la pilota al taulell del cafè. Quasi sempre només podíem jugar al vespre, amb il·luminació elèctrica, o el diumenge a la tarda abans de la comèdia, perquè els altres dies ho feien els que formaven part dels equips dels socis dels Lluïsos, que tot sigui dit, ho

feien molt bé. A qui li agradava molt jugar era al nostre consiliari, mossèn Joan Bonet i Baltà. S'arremangava la sotana i feia la gran suada jugant amb nosaltres.

—¿Com se celebrava la festa patronal?

—A la festa de Sant Lluís, després de la missa, es feia l'esmorzar de germanor. Els aspirants, a fora al pati, menjàvem xocolata desfeta i bebiem orxata; els grans ho feien al cafè, i així estaven tranquils sense nosaltres. N'hi havia un que l'endemà sempre estava malalt, del tip de xocolata que s'havia fet. També havíem fet una mica de teatre, sota la direcció d'en Francesc Vendrell.

—Parla'ns d'aquells pastorets especials.

—L'any 1938, durant la guerra, vam representar els Pastorets en una casa particular i, posteriorment, el dia 4 de gener de 1942, als Lluïsos. Ens dirigia el doctor Manuel Trens, mossèn de les Dominiques, amb la col·laboració de mossèn Antoni Batlle dels Minyons de Muntanya, que gentilment ens envià un grup que sabia tocar la flauta i que ensenyaren a molts del nostres a fer-ho. Vam fer unes invitacions —en castellà, per força— de les quals en guardo una.

(Reproduïda a la pàg. següent).

—¿Activitats de formació espiritual?

—Tinc molt bon record de la tanda d'exercicis que organitzà al nostre Centre per als socis (homes sols, encara) la Casa d'Exercicis del c. Carrasco Formiguera, la casa gran dels Jesuïtes de Sarrià.

—Tens un llarg currículum d'activitats als Lluïsos!

—Les meves activitats al Centre no cal enumerar-les. Sempre he procurat col·laborar en tot i amb tothom. He format part de juntes fins a arribar a president; l'any 62, si no ho recordo malament. En aquest període teníem una

preocupació constant: el deute amb la Caixa.

—¿En aquella època només els homes tenien carnet de soci?

—En l'última reunió general que vaig presidir, es va aprovar l'ingrés de les senyores com a sòcies. En acabar, la senyora Anna Sanahuja em va dir: «Jo vull ser la número 1». (No es va dur a terme fins al canvi de junta, i l'Anita no tingué el número 1.)

(En Jordi ens ensenya una fotografia de l'Esbart Folkloric del Centre Parroquial d'Horta format pel senyor Castells l'any 1939. El nostre entrevistat és al mig de la fila del darrera.)

— Assajàvem a les escoles dels *Hermanos*, perquè els Lluïsos estava en obres: la reconstrucció primera, ja que, com se sap, fou cremat l'any 1936. Les actuacions per al públic les fèiem a la sala del Foment.

—He sentit a dir que la idea de coordinar totes les entitats no és cap cosa recent.

—Els Lluïsos va organitzar la primera Coordinadora d'Horta aquells anys de la postguerra, que tan difícil era fer actes públics i obrir un local. Fèiem una comèdia conjunta a l'any, tal com s'està fent ara. Recordo la representació d'*El Alcalde de Zalamea*. Els papers principals anaven a càrrec de Francesc Vendrell, Josep Bartomeus, Joan Miralles, Joan Bonany, Maria Miralles... i una llarga filera d'actors i actrius. A part de la comèdia, organitzàvem diversos actes. Vam fer un homenatge al senyor rector, mossèn Miquel Pujol, quan el van nomenar Monsenyor. Va ser una festassa que tot el barri va acollir molt bé. Se celebrà a la sala del Foment. Hi hagué parlaments de totes les forces vives del barri. Se li regalà un diploma i un calze d'or. Després hi hagué un piscolabis molt complet, ofert per la gentilesa

DURANTE LA DOMINACIÓN ROJA, UN GRUPO DE JOVENES REPRESENTÓ, EN EL DESVÁN DE UNA CASA PARTICULAR DE HORTA

L'ESTEL DE NAZARET

Indudablemente fue la única representación sacra que se hizo en aquellos días. Ahora, recordada la paz nacional y para conmemorar aquellas devotas reuniones clandestinas, los mismos actores representarían de nuevo y con toda propiedad este

Poema navideño, en el teatro de la Academia de San Luis Gonzaga, de $\frac{15}{16}$ barriada de Horta, el día 4 de enero de 1942, a las cinco en punto de la tarde.

de la pastisseria Mayol. Hi hagué dolços a dojo, el més bo i millor de ca l'Adroguer!

—¿Ens vols explicar més coses?

—No. Ja he parlat prou i massa.

—Almenys una frase de comiat.

—Esperem que aviat tinguem consiliari.

—¿Com s'ha de fer, per tenir-ne?

—Segons el reglament de la Casa, l'ha de nomenar el senyor rector.

—Però, si no té ni vicari la nostra parròquia de Sant Joan, ¿com s'ho farà per trobar consiliari?

—Esperem que l'Esperit Sant t'il·lumini i ens il·lumini a tots.

—Esperem-ho. Que s'ho faci com vulgui, però que ens dongui un cop de mà!

Dora Serra

Capítol XL

Les beceroles del futbol a Horta

Sembla que la primera referència escrita sobre el futbol a Horta, es troba a la revista *Horta* el 1917, que parla del «Hortense F.C.» i del seu camp. Però jo diria que el 1916, als meus sis anys, ja anava a veure l'*Hortenc* al camp de les *Hermanes* —no en deïem pas de les *Germanes*— els diumenges a la tarda, acompanyat del meu avi i del meu germà Ricart.

Tinc gravats a la memòria molts records d'aquell camp i dels primers jugadors que vaig veure més o menys correctament equipats, amb camisa o samarreta blanca i pantalons negres. El camp estava situat a l'acabament del carrer de Campoamor —la Rambla, en deïem aleshores— i limitava amb el convent-col·legi de les germanes dominiques i amb la finca núm. 71 del carrer. El camp de joc no estava pas tancat, però es coneixia que era un camp de futbol per les dues porteries que no es movien del seu emplaçament. En no disposar-se de xarxes, alguns dels espectadors que es col·locaven a tocar de la ratlla de porteria, havien evitat algun gol en col·laboració amb el porter.

El terra era molt desigual, anomalia que va augmentar quan s'autoritza al Lawn Tennis Club a aixecar-hi el seu envelat de festa major; el tros que ocupava l'envelat quedà molt llis, i es produí una sensible diferència de nivell en la superfície del terreny de joc. Com que no hi havia vestuaris, els jugadors s'equipaven al número 35 de la Rambla i feien els dos-cents metres mal comptats que els separaven

del camp, encerclats per la mainada que cridava i disfrutava acompanyant els herois de la pilota, tocant-los braços i espatlles i fins i tot la cara... els que hi arribaven, és clar.

Entre els jugadors d'aquell primer equip recordo els germans Jaume i Tomàs Casals, germans Joan i Ramon Font, Ramon Redonnet, Solà, Fort, Torelló, Ramon Molins àlies *Fanaler*, Morros, Bebejan i... en Casas; en Casas, el millor de tots, defensa, moreno i extremadament pelut; no era pas d'Horta i desconec els milions que la seva adquisició li costaria al club... Nosaltres, els qui en aquell temps estàvem encara quasi en període de lactància, ens miràvem aquells homes com un sers extraordinaris, i valoràvem llur categoria per l'alçària dels seus *ciris* i per la pelussera més o menys espessa que els cobria cames i cuixes.

Generalment, arbitrava els partits un senyor que li deïen *el Médico* (suposo que devia ser metge), però de vegades tocava el xiulet un tal *Joaquín*, de complexió robusta, el qual, quan les coses anaven mal dades per a l'equip de casa, abandonava el xiulet a petició dels incondicionals, i semi-equipant-se de manera estrofalòria, reforçava l'*Hortenc*, i, com un Stóitxkov qualsevol, marcava gols i més gols fins assegurar la victòria.

El camp de les *Hermanes* va desaparèixer a les acaballes del 1921, a causa de l'ampliació del convent-col·legi de les dominiques a la prolongació del carrer Venècia. A falta d'altre lloc més proper per poder jugar, l'*Hortenc* es traslladà a la barriada de Santa Eulàlia, precisament on ara hi ha, degudament urbanitzada, la plaça del Virrei Amat. No crec pas que s'hi juguessin més de mitja dotzeneta de partits.

Donat-se l'avinentesa que a la barriada Fargas hi actuava el *C.D. Autonomia*, en un camp petit i de gran desnivell, s'arribà a la fusió dels dos clubs que adoptaren el nom d'*Unió Atlètica d'Horta*, equip que inicià les seves activitats al camp de l'Andelet, al

carrer Dante. Els terrenys anaven des del final de la finca de Can Bransí, on ara hi ha el carrer de les Lletres, fins al carrer del Pantà de Tremp.

I ja ens teniu als fanàtics, petits, joves i grans, cap al camp de l'Andalet quan hi havia partit. Com a anècdota d'aquell camp, recordo que en un partit que arbitrava en Jaume Casals, el qual fent d'àrbitre era en extrem autoritari, en un moment decisiu, va invalidar un gol de l'equip local al·legant que el nostre porter, en Jan, estava fumant; les discussions s'allargaren més i més, però el gol no hauria pujat al marcador encara que n'hi hagués hagut.

Un bon dia la gent de Ca l'Andalet decidí posar a la venda el camp dividit en parcel·les. La Unió Atlètica d'Horta no es quedà pas sense jugar, ja que obtingué autorització per utilitzar el petit camp d'esports de la Casa de Caritat, Can Tarrida, fins a poder disposar del magnífic

camp de joc que s'estava condicionant en terrenys de Can Ramis, al carrer de Feliu i Codina, esperat amb gran il·lusió per l'afició del barri...

I el dia arribà. El 8 de setembre del 1923, aproximadament dos anys després d'haver hagut d'abandonar el camp de les *Hermanes*, s'inaugurava el nou camp, esplèndid camp, que fou unànimament i encomiàsticament elogiat per la premsa de la ciutat, que el considerà, a l'ensems, desproporcionat a la modestíssima categoria de què gaudia la Unió Atlètica en aquell temps.

A la fotografia que il·lustra aquesta mateixa pàgina es pot veure la senyora Rosa Planas de Corretja, gran entusiasta del club, llençant el *kick-off* en el partit inaugural, en presència del veterà capità Tomàs Casals, únic supervivent del camp de les *Hermanes*, del llargarut davanter centre

Uzcanga i del president Rossend Nialet.

Al fons, a la dreta, de la foto es veu, s'endevina, la xemeneia de la bòbila que hi havia en terrenys que avui, degudament urbanitzats, ocupen l'espai que inclou els carrers d'Hedilla i el Canigó. En plegar la bòbila va quedar una explanada que va ser utilitzada com a petit camp de futbol, on els diumenges al matí una colla de senyors *quarantons* anaven a rebaixar panxa clavant patades a la pilota, tot recordant amb melangia temps ja llunyans de joventut. I si continuem observant la foto, hi veurem també el turó de la Peira, al cim del qual s'enfilaven alguns aficionats, amb molt bona vista i pocs calerons, com atalàia des d'on seguir les incidències dels partits de futbol.

Al costat sur del camp, l'indant amb el torrent de Can Ramis, avui carrer Eduard Toda, hi havia una renglera d'arnetllers que foren muts testimonis de l'entrada d'estrangers d'alguns noiets —i no tan noiets— que s'enfilaven des del torrent; i testimonis també d'aquella fugida d'un senyor del pito que s'aventurà en sentit contrari, per escapar de les ired d'uns fanàtics exacerbatos que l'empaitaven per fer-li no pas unes carícietes.

Els primers jugadors que al nou camp es guanyaren les simpaties dels socis que sentien per ells quasi adoració, foren dos joveníssims germans bessons —Angel i Just Guerrero—, que cursaven estudis al col·legi Condal-La Salle; amb gran encert i entrega total, formaven la sòlida parella defensiva de l'equip. S'anaren incorporant al llarg del temps destacats jugadors entre els quals recordem en Quimet Campmany, també molt estimat per la parròquia, i en Quimet Solanes, els germans Brió, en Buxaderes, etc. El club anava prosperant i el 1930 ascendí a segona preferent, on alternaria ja amb equips de reconeguda categoria i brillant historial.

Com anècdota recordaré un partit de campionat que jugà la Unió Atlètica al camp del Martinenc l'any 1933 o 34.

L'àrbitre es deia Fontseré. Els nostres havien marcat un gol a la primera part, avantatge que seguien defensant bravament a les acaballes del partit, mentre el senyor de negre, espaordit per la cridòria del públic, només feia que pitar faltes i més faltes contra l'Horta; però el nostre porter, en Montferrer, ho parava tot i en Roque, davanter centre, corria pel camp amb un trau al cap i la cara totalment ensagnada perquè aleshores no era permès canviar jugadors. Tampoc hi havia recuperació de temps perdut, però en aquella ocasió, amb els noranta minuts reglamentaris exhaurits i el camp convertit en batalla campal, l'àrbitre no s'atrevia a tocar el xiulet final mentre l'equip local no aconseguís l'empat. Els minuts anaven passant, la cridòria era infernal, uns quants de la penya *Pacífics* cridàvem: «Lladre... lladre!...», cada vegada que se'ns acostava el Fontseré. Sobre el marcador hi havia un rellotge de grans dimensions que fou retirat quan ja passaven deu minutets i el partit —o el que fos— anà continuant fins que el Martinenc empatà, amb l'àrbitre acoquinat i espectadors corrent pel camp; és possible que, en mig de gran confusió, el gol l'hauria pogut marcar algun espectador.

A partir del 1929 proliferaren les penyes del barri que jugaven al camp de Feliu i Codina els diumenges al matí o també a les tardes, si no hi jugava el primer equip o com a preliminars del partit principal. Fou la primera la penya *Trempats* del Centre Català; seguidament, la penya *Pacífics* dels Lluïsos. Les dues formacions mantingueren sempre una gran però cordial rivalitat esportiva al camp de joc, mentre al voltant del camp ho feien les noies que en gran quantitat ens donaven molt agraït suport femení. A continuació, sorgí la penya *Dimonis*, formada per jovent de l'Ateneu i algun de la Cooperativa; també la penya *Cruz*, cognom d'un magnífic porter del primer equip. Altres penyes de curta durada foren la *Catalunya*, l'*Autobusos* i un equip del Tennis Club.

Però la penya eminentment popular, de

Primer equip de la Unió Atlètic d'Horta, que ascendí a segona prefent el 1930

més categoria, va ser sens dubte la penya *Valdés*. La formació estava molt ben equipada, esplèndidament atesa i molt mimada pel seu promotor i pagano, senyor Valdés, el cèlebre loter de la Rambla barcelonina. De jove havia actuat amb el Barça i als seus seixanta i tants anys li donà per tornar a fer esport i conservar la línia; va formar l'equip que, quan convenia, es convertia en el segon equip de l'Horta, naturalment que sense intervenció del senyor Valdés. La penya disposava sempre del camp a la millor hora, de 10 a 12.

El senyor Valdés, que era petit i rondanxó, arribava sempre poc abans de les dotze amb el seu flamant Cadillac, amb la senyorassa carregada de joies al costat, i xofer particular. El cotxe entrava dintre el recinte del camp i en mig de totes les atencions possibles, apareixia el senyor Valdés, es despullava de la seva impecable indumentària i es vestia amb el seu sempre flamant equip de jugador i una boineta al cap per amagar la seva closca coquetonament calva.

Durant el partit, de tant en tant, li arribava la pilota als peus i ell li donava una patadeta en mig de grans ovacions del públic, que sempre era molt nombrós, si bé no comptava pas amb el ramell de nenes maques que portàvem *Pacífics* i *Tremrats*. Fins i tot a vegades feia un saltironet i tocava la pilota amb el cap, calent-li la boina que tot seguit era recollida pel jugador més proper, ja fos de la penya, ja fos de l'equip contrari.

El cert és que la penya *Valdés*, amb tot i que de fet jugava amb deu jugadors, ja que el pagano era només destorb, tenia un magnífic conjunt i movia quasi tant de públic com el primer equip. També, cal dir-ho tot, perquè les evolucions del senyor Valdés pel camp i els seus saltets eren tota una atracció.

La Unió Atlètica, com a club, conegué també bastant de l'ajuda econòmica del senyor Valdés.

Pere Solé i Sans (soci núm. 1)

joventut

Montse i Albert Llorente, Florenci Grau i Alex.
Ja us comunicarem altres activitats.

La Vocalia de Joventut

Campionat de Trivial

El passat 26 de març, tal com vàrem anunciar en l'últim Butlletí, la Vocalia de Joventut organitzà el VI Campionat de Trivial Pursuit.

Amb cinc minuts de retard —tal com és habitual en nosaltres— va començar la partida. En total es van enfrontar cinc equips, a causa de la retirada d'última hora d'un equip. S'hi varen apuntar equips que representaven alguna secció de la casa: Tennis Taula i Teatre. També un grup de socis, un grup representatiu d'una altra entitat del barri: la Penya Blau i Grana d'Horta. I una delegació de la Facultat d'Informàtica, on cursen estudis alguns dels nostres socis.

L'ambient era de festa, els equips fallaven preguntes fàcils i n'encertaven de difícils. Els «xirimbolos» s'anaven guanyant amb més o menys facilitat. A mitja partida es perfilaven dos possibles candidats a la victòria final tot i que la resta no aflixava.

Dues hores després, aproximadament, l'equip dels socis format per: Leo Rastrilla, Francesc Badia, Ignasi Alcalde, Carles Palmero i Xavier Solé, guanyen tots els «xirimbolos» i després de moltes tirades cauen al mig. En Leo, el capità escull una targeta, han d'encertar 4 de les 6 preguntes. Tot i el petit escàndol final per l'última pregunta referent a no sabem quin equip de la capital, el capità respon i es proclamen campions del VI Campionat de Trivial, s'entreguen els premis i es tanca el campionat, [no ho havia dit:] «un altre èxit de la Vocalia de Joventut».

Relació dels equips:

Universitaris: Isabel Romero, Miquel Angel Cartajo, Marcos Montero, Alex Campos i Inés.

Teatre: Eli i Xavier, Lisa i Xavier.

Penya Blau i Grana: Manel Martí, Joan Cortés, Joan Mariages i Toni Solé.

Tennis Taula: Jaume Miró, Sergi Velasco,

escacs

Campionat d'escacs infantil

Tal com vàrem anunciar, el dissabte 16 d'abril es va disputar el quart Campionat d'Escacs Infantil, resultant un èxit de participació, amb 23 nois i noies d'entre set i quatorze anys. Cal comunicar que aprofitant aquesta competició, inaugurarem la secció d'Escacs dels nostres Lluïsos d'Horta. Com és costum en la Vocalia, el típic i important esmorzar de negocis ens va fer anar amb una miqueta de retard.

Un cop fet els quatre grups: un de cinc i tres de sis, comença la competició, els nervis es noten en els participants més joves, però les partides es posen interessants. De mica en mica es van perfilant els guanyadors de cada grup.

Atès l'alt nivell, dins dels grups es produeixen diversos empats, cosa que ens complica una mica la situació horària. Perfilats els dos primers de cada grup, després dels oportuns desempats, formem els dos grups que lluitaran per passar a jugar la gran final i els llocs tercer i quart.

Grup 1: 1, Joan Casado; 2, Anna Fort; 3, Anselm Catalan; 4, Albert Frowd.

Grup 2: 1, Judith Bosch; 2, Pau Juan; 3, Joan Rius; 4, Carolina Sánchez.

Atesa la diferència d'edat entre els participants, fem una repesca entre els més petits. Confeccionats aquests, fem un petit descans, durant el qual la Junta del Centre ens convida a tots els participants a un petit refrigeri.

Descarregada l'adrenalina, comencem la segon fase. Tornem a tenir empats. Un cop

realitzats, els grups es queden de la següent manera:

El grup de repesca: 1, Victor Derus; 2, Cristina Alarcón; 3, Jordi Climent; 4, Laia Jardí.

Acte seguit, comença la partida per veure qui queda tercer i quart entre Pau Juan i Anna Fort. La batalla és llarga i difícil. Tots dos es defensen força bé. Acaba guanyant en Juan.

Tot seguit la gran final, entre Joan Casado i Judith Bosch. Després de gairebé mitja hora tensa, al final guanya la soltera. Bé, vull dir la Bosch.

Mentrestant, tots els participants i alguns que no ho eren, jugaven a la sala polivalent una partida simultània contra en Sergi Villa, soci que recentment ha pujat a primera categoria.

Un cop acabades totes les partides, procedim al lliurament de premis i a la presa de les fotos oficials.

I ja per acabar, donem les gràcies a Francesc Badia, Sergi i Raül Villa, Pep Melendres i Miguel Fernández-Díaz, responsables de la nova Secció d'Escacs dels Lluïsos Peones i

Peons, per la seva col·laboració durant el transcurs del torneig, així com a la Secció d'Escacs de l'Ateneu Cultural Hortenc, per deixar-nos una vegada més els rellotges, i a tots els membres de la Junta que ens han ajudat a tirar endavant aquest campionat.

Visca la Vocalia de Joventut i visquen els Lluïsos d'Horta.

Vocalia de Joventut

parròquia

Orfeo, germans Tena, mans unides

Orfeo Montserratí

Fa 50 anys que per excés d'ocupacions deixaren de dirigir el nostre Orfeo el mestre Jordi Llongueras i el seu ajudant senyor Rius, dels que servem grat record. Fou designat per a substituir-los el mestre Angel Colomer, a qui recentment, en els nostres locals, hem pogut demostrar el nostre reconeixement, quan vingué a dirigir el concert dels 50 anys de la fundació de l'Orfeo Laudate.

Per molts anys.

Homenatge als germans Tena

Fent-nos ressò del sentiment general de satisfacció de la Parròquia per la consagració com a Bisbe Auxiliar de Barcelona del nostre mossèn Pere Tena, es recolliren firmes entre els socis, Junta i Consell, fejecistes i altres feligresos. El dia 26 de febrer, representant a tots, en Jordi Toboso i en Josep Magrans foren rebuts a la rectoria de Santa Maria del Remei de les

Corts pel nou bisbe i pel no menys estimat germà seu mossèn Francesc, rector d'aquella parròquia.

En una agradabilíssima entrevista es feu l'obsequi a cadascun d'ells d'un exemplar bellament relligat del llibre *Noticiari de la Parròquia de Sant Joan d'Horta (dia a dia, de 1260 a 1991)*, compost per dades recollides per l'anterior rector d'Horta mossèn Xavier Roselló.

També se'ls entregà un exemplar de l'àlbum fotogràfic titolat *Horta. Àlbum de fotos. I (Horta ahir i avui)*, editat pels socis del nostre Centre Jaume Caminal i Desideri Díez, que fellejaren i comentaren amb molt d'entusiasme, rememorant moltes de les coses que visqueren a la nostra barriada.

Antoni Caminal i Servet

La campanya contra la fam de Mans Unides

El diumenge dia 27 de març se celebrà al Centre Parroquial un acte, organitzat per la parròquia de Sant Joan d'Horta, sota el lema «Horta contra la fam».

Aquest acte consistí en un festival en el qual participaren molt activament el jovent de la Parròquia i del Centre. Com és preceptiu, van ajuntar-se la joventut i la generositat de tots ells, que posaren el màxim d'entusiasme en les seves actuacions.

Actuaren el Grup de Joves del Centre, el Grup de Teatre i l'Esbart Folklòric d'Horta, tots pertanyents al Centre Parroquial.

L'ocasió s'ho mereixia, perquè el poble de Nagar, a l'Índia, pogués tenir la desitjada ampliació de l'escola que tan necessita.

Penseu que «educar i ensenyar també és lluitar contra la fam», i és aquí on participem tots, en el projecte que, sota el lema «Horta contra la fam», va reunir als Lluïsos moltes persones que van demostrar la seva solidaritat.

música

Joves d'Horta contra la fam, a benefici de Mans Unides

El dissabte 30 d'abril hi va haver sarau al nostre local, des de les nou del vespre fins gairebé les tres de la matinada. Durant aquelles hores a dins de la sala del teatre dels Lluïsos d'Horta hi havia prop de 450 persones. El motiu no era un míting polític parlant de la corrupció, ni un debat Cruyff, Floro, Clemente, Gil i Ruiz Mateos sobre la manipulació de la lliga futbolística, ni l'estrena de l'última pel·lícula de l'Almodóvar. No! Era molt més important: el primer acte multitudinari de la plataforma cívica «Joves d'Horta contra la Fam».

No va ser una botifarrada, sinó un esplèndid Concert de Rock. Sí, sí; rock del bo, a càrrec de tres grups d'Horta —Eskerda, Tres Quarts i Ensamada Blues— i un de Nou Barris —la Rosa de Jericó—. Tot això per recaptar fons per a Mans Unides, destinats a l'ampliació d'una escola al sud-est de l'Índia.

Pel mòdic preu de 350 pessetes vàrem tenir l'oportunitat de gaudir d'una música, escenografia, il·luminació i so esplèndids durant gairebé sis hores. L'organització, a càrrec de joves pertanyents a diverses entitats del barri, havia treballat desinteressadament i de valent durant gairebé quatre mesos, per aconseguir un gran èxit de participació i solidaritat, i va recaptar la no menyspreable quantitat de 165.650 pessetes, la qual anirà íntegrament a les arques de Mans Unides. Esperem que els nens i nenes de Narga (Índia) estudiïn molt. Cal destacar que els organitzadors, tècnics i músics van actuar gratuïtament i pagant l'entrada.

L'èxit de participació inclou diversos regidors del Districte Horta-Guinardó, presidents d'entitats d'Horta, rector de la parròquia de Sant Joan d'Horta, ex-regidor de l'ajuntament de Sant Adrià, empresaris, actors, nens i fins i tot el soci número 1 de la casa, amb més de 80 primaveres en el seu haver.

Eskerda. Serien les 21.29 hores, gairebé les 21.30, diria, quan una música impactant sortia dels altaveus. La sala a les fosques i el grup més jove de tots —Eskerda— pertanyent als Lluïsos d'Horta i a l'Agrupament Escolta «Mapuches», començava a tocar els seus instruments. De cop i volta, del terra de l'escenari surt fum i una gran flamarada —bravo, Jordi—. Acte seguit, s'il·lumina la sala, uns 40.000 volts fan acte de presència i Eskerda inaugura el concert. El decorat és impressionant, al fons pengen dues grans figures de la deessa Shiva —el grup de Teatre dels Lluïsos s'hi ha lluit—. Els canvis de llums són fantàstics, el ritme marxós, surt fum, la gent balla entusiasmada. Els tècnics es van superant en els detalls.

La Rosa de Jericó. Al cap d'una hora aproximadament, els joves d'Esquerda s'acomoden del públic que els aplaudeix llargament. Els tècnics canvien els aparells necessaris i entren en escena els de la Rosa de Jericó i canten les seves balades. Els 40.000 volts de llum van jugant tot seguint el ritme de la música i la gent segueix ballant. Alguns s'asseuen a descansar a les butaques que queden a la sala. Mentrestant, més fum, el personal de seguretat passa desapercebut i atent a les cigarretes. Tot l'edifici està ple d'extintors, no volem fer un «liceu».

Uns minuts més tard el cantant ens presenta la Raquel —única noia de tots els grups—. Oh, sorpresa! Toca el violí. Això sembla música celta. La festa és viva i tot va com una seda. Segueix entrant gent a la sala. El torn de la Rosa de Jericó s'acaba

tot explicant-nos un conte. Més fum.

Tres Quarts. Mitja part, un descans per canviar material i reposar. Al bar ja fa hores que van de bòlid, no paren. Quina festa! Els Tres Quarts es preparen i just quan van a començar, a l'Alex li cau el saxo per terra. Se li canvia la cara. I ara, què fem? Sort que en Francesc és un manetes i l'arregla. Comencen a tocar. A la sala els volts fan de les seves, segueix sortint fum. Ara toquen un rock, ara una balada, hi ha un petit aldarull, seguretat actua com un llamp, cap problema. Ara toquen country, això sembla un saloon. «Tope llum, tope so, tope marxa»! Més fum. Els Tres Quarts deleiten el públic amb la seva música i són acomiadats amb molts aplaudiments. Fum.

Ensaïmada Blues. Canvi d'instruments i comença l'últim grup: Ensaïmada Blues. Van tocant. Però què passa? On és el cantant? Ah! Apareix entre el públic i puja a l'escenari. Porta un barret molt elegant. Quin ritme! Més fum, llum, so. Ensaïmada Blues toca que tocaràs. Dedicuen una cançó a l'Eduard i als amics del Centre.

Aplaudiments, ritme, «marxa per un tub». Apareix la televisió —bé, ja feia estona que hi eren—. Enregistren tot el que poden. Volen parlar amb en Toni, li fan una entrevista. Les begudes fresques s'acaben. El concert fa cinc hores que dura i «al director li han fotut la partitura», ai, no!

Ara l'Ivan dedica una cançó a en Toni. El públic fa hores que ha embogit. Hi ha gent asseguda a les butaques, suada i reventada. Els 40.000 volts continuen treballant. Això és massa. Més fum. Ah, per cert, no és que s'estigui fent «un coloso en llamas»: el fum surt d'una màquina especial. Us havíeu espantat, oi?

Ja són gairebé les tres. Ensaïmada Blues toca l'última cançó. La gent en vol més. Fan un bis, molts aplaudiments. Ja n'hi ha prou. Els 40.000 volts se'n van a dormir.

Ara continua la feina. Molts voluntaris per recollir, escombrar i fregar. L'Ernest i el seu equip tornen a la sala les butaques que en van treure divendres, i la deixen com si no hagués passat res.

Voluntaris, organitzadors, tècnics i algun músic es queden a fer un petit refrigeri. Se

l'han ben guanyat després de tantes hores pencant. La Maria ja ha fet la recaptació. Hi ha una bona picossada per a Mans Unides.

Són els volts de les sis del matí quan surten els últims dels Lluïsos. Ara canten els ocellets. El dia clareja i cap a dormir. Diumenge a la tarda, tothom fa cara de son. No és estrany.

Agraïm la bona voluntat de tots els veïns

cultura

Curset i visites culturals

El departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya organitza uns cursos d'història de Catalunya. Vam contactar amb el representant del nostre barri, en Josep Expósito, i aconseguirem que el

als qual hem privat de dormir durant el concert. Donem les gràcies als tècnics, organització, seguretat, bar, músics, cases comercials i entitats que han col·laborat desinteressadament en el bon desenvolupament d'aquest concert de Rock Joves d'Horta contra la Fam.

Guitarra Elèctrica

curset es fes als Lluïsos. Durant tres dilluns consecutius ens va resumir la història del nostre país la senyora Dolors Casanoves.

I cada dissabte d'aquestes tres setmanes es va fer un recorregut amb autocar per un punt de Catalunya. El primer dissabte, diada de Sant Jordi, es visità Barcelona.

Així ho expliquen els components del grup d'estudiants de català de la nostra secció de Manualitats:

Visitem dos barris de la nostra ciutat: el més antic i el més modern.

Josefina Valcárcel presenta la conferenciant, Dolors Casanoves

El públic segueix atentament la conferència-curset

El modern és la Vila Olímpica que té molts parcs i jardins espaiosos i ben cultivats. Els edificis, tan alts, els trobo horrorosos —una opinió personal d'una del grup— i gens acollidors. L'església de la Vila Olímpica, el Centre Abraham (*), té una estructura molt original, en forma de peix. Hi ha grans claraboies a la cúpula per on es filtra la llum. Un mural de peces de bronze orna tota la paret del fons de la nau. Davant, l'altar. A la banda esquerra de l'entrada hi ha una creu nua i darrere dels bancs, un pedestal amb una imatge de la Verge i l'Infant, tot d'alabastre. Es la «Mare de Déu de la mà a la cara».

El rector que té cura de l'església ens diu que si hi anem a missa de dotze algun diumenge, podrem sentir el so de les campanes, que és espectacular.

De la Barcelona antiga, en podem parlar llargament, ja que la passejada fou llarga:

De la plaça de Sant Jaume, cor de la ciutat, anem al carrer Paradís per veure-hi les columnes de l'antic temple romà instal·lades en un pati de la seu del Centre Excursionista de Catalunya. Ens dirigim a la plaça del Rei i visitem el saló del Tinell i la capella de Santa Agueda. De la catedral ens parem a contemplar la portalada de Sant Iu, la qual aguantava una torre del

campanar que és l'única torre damunt d'un portal, que existeix. La visita a la Catedral és completa; el cor, el claustre, la capella de Santa Eulàlia... Sortim per la capella de Santa Llúcia i visitem la casa de l'Ardiaca.

Caminem cap al carrer de Montcada, veiem el Fossar de les Moreres i visitem l'església de Santa Maria del Mar. També ens arribem fins a l'Estació de França —preciosa!—. Al palau del Mar entrem a veure una exposició de dibuixos infantils: «La família vista pels infants», que han dibuixat neus de tot el món. En sortir, ens regalen una rosa i un llibre i ja ens dirigim a l'autocar que ens espera per conduir-nos a casa.

Una matinal rodona! Uns guies —en Josep i la Dolors— molt atents i molt ben documentats: les explicacions no han faltat en cap moment. Moltes gràcies!

Sessió de Manualitats Classes de Català

(*) **El Centre Abraham.** Aquest Centre porta el nom d'Abraham, pare comú de les tres grans religions monoteistes que invoquen l'únic Déu: amb el nom de Jahvé, els jueus; amb el nom d'Al·là, els musulmans; amb el nom de Pare, els cristians.

L'evocació d'Abraham com a gran patriarca i pare de la fe es troba àmpliament descrita en el llibre del Gènesi que forma part de la Torà jueva i de l'Antic Testament cristià.

D'altra banda, també l'Alcorà musulmà esmenta la figura d'Abraham seixanta vegades, reconeixent la promesa d'Al·là feta a Abraham. És reconegut com a pare dels creients i el seu nom és citat setantatres vegades en el Nou Testament. Per als catòlics, el patriarca Abraham és venerat com a sant en el martirologi el dia 9 d'octubre.

El retaule. Dins la nau del temple la figura d'Abraham ha quedat glossada per sempre amb un espectacular retaule de bronze de 7,25 x 8,45 m, obra de l'escultor barceloní Riera i Aragó, inspirat en el passatge del Gènesi, cap. 18, en el qual Abraham acull els tres àngels de Déu.

En el centre, els tres plats sobre les tovalles blanques són l'al·legoria de l'hospitalitat d'Abraham que, acollint els hostes estrangers, acull també la promesa de Déu.

En la part de dalt, les estrelles del cel són el presagi d'Abraham com a pare d'una descendència i d'una multitud de pobles. El costat són tot un joc de records, des de l'alzina de Mambré i la cova de Macpelà on Abraham va enterrar Sara (a l'esquerra), fins la tenda de pastor nòmada (a la dreta), o la terra llaurada com a promesa de Déu.

En la part baixa del retaule, la sorra del desert dona una base de continuïtat a l'obra, on s'inscriuen les lletres del nom Abraham. A sota l'altar del sacrifici d'Isaac.

excursionisme

El nostre gup de teatre

Parlem avui, els del grup de teatre, des de l'esglaó més nou de la nostra trajectòria.

Moltes coses allunyen el nostre grup dels primers, on la il·lusió i la intuïció de l'art de fer teatre eren gairebé totes les eines amb què comptàvem. Malgrat l'experiència, la maduresa, la renovació d'actors, les dificultats i els obstacles, els èxits i els guanys, res no ha pogut canviar mai la nostra principal característica: som un grup de gent molt diferent amb camins molts diferents, però sabem trobar-nos per a fer allò que ens agrada més: interpretar.

Amb aquest desig, el d'interpretar cada dia millor qualsevol paper, estem atrapatats per la màgia de l'escenari i per la manera que té el teatre d'explicar la veritat, com si fos una mentida.

Seguirem doncs interpretant, perquè ens agrada i amb la promesa de disfrutar cada dia més de la nostra feina, que amb el temps esdevé cada dia més ben feta.

Us convidem —a vosaltres, els qui us agrada venir a veure teatre— a gaudir amb nosaltres.

Helena Soriano

D'ubtes

No sabia què fer, us ho prometo. Si endur-me'n el jersei o deixar-lo a casa. N'estava farta, de carretejar amunt i avall objectes que després probablement no faria servir.

En el pitjor del casos, podia passar que m'endugués el jersei, que m'ofegués de calor, que em passés el dia sufocada i suada sense poder-me canviar. Buuuf, m'irrita la calor!

No. No m'enduria el jersei.

D'altra banda, també podia passar que, si no me l'enduia, de segur que només girar la cantonada, apareixerien les boires de rigor, començaria a bufar aquell airet, i una servidora quedaria ben garratibada.

Us he de confessar que no suportó la idea de passar fred.

Què fer?

Vaig pensar que el millor —ja que el temps no estava gaire segur, com que les previsions meteorològiques no són gens de fiar i tenint en compte que no tinc cap ull de poll que pronostiqui els canvis de temps... i com que els assumptes del carrer no eren ni importants ni imprescindibles—, el millor fóra oblidar-me del jersei, quedar-me a casa... i dubtar amb quina cadena de televisió mataria el temps.

Quan arriba el mes de juny, el vessant de Collserola que mira el mar es transforma. El verd dels esbarzers, dels llençiscles i de les mil ginesteres queda ocult sota una catifa d'or. Són les petites floretes de ginesta que, com caparrons de conillets, esclaten plens d'alegria.

Només travessar la carretera, al costat del Velòdrom, respireu un perfum de Corpus, dolç com... què puc dir? Com una barreja de préssecs de vinya, de cireres madures i peretes de Sant Joan. El groc és pertot! Ungroc net, clar, com un plat de crema

de Sant Josep sense sucre cremat.

Si en vols fer un ram, procura't unes tisores o una navalla, perquè la tija de la ginesta és dura i n'hauràs de tallar gairebé tantes com floretes vulguis abastar. Tires vessant amunt, escollint: «aquesta vull, aquesta també», i et sentiràs transformat en abella goluda o papallona despreocupada.

Ran de la carena, els pins majestuosos t'oferiran la seva soca per a recolzar-hi l'esquena i la seva ombra per a refrescar-te. Escampa la vista fins a la ratlla del mar i contempla aquell niu de casetes allà al fons.

Més a prop, el turó de la Peira, retallat com un petit volcà, tot verd. Altra vegada, més cases, just fins a la ratlla de la carretera, la Ronda de Dalt. Allí comença el mar d'onades grogues que puja fins al teu pi, per besar-te els peus.

Roser Solé (soci núm. 79)

Dora Serra (soci núm. 77)